

En morgonbeskrivning

Trots att 2-åringen vaknade och var ledsen flera gånger i natt gick jag upp kl.5 imorse och gick till de andra på ashramet för en teceremoni som alltid börjar 5.30. Imorse samlades vi under den mörka stjärnhimlen på taket till köket. Tända stearinljus, fågelkvitter, 2 bastmattor mitt emot varandra, en stor tekanna och muggar till oss alla 15-16 personer som samlades. Orions bälte syntes tydligt. Från den indiska lilla byn inne på ashramets mark hördes musik som från en radio och barnröster. Vi satt i två rader vända mot varandra på bastmattorna direkt på golvet tysta och lyssnade. Några satt med öppna ögon, andra blundade. En äldre man som valt att leva i ashramet för att här bor en levande mästare, gick långsamt mellan oss och fyllde våra muggar med te kokat på ingefära och citron. Många förde ihop händerna framför bröstet i en tacksamhetshälsning medan just deras mugg fylldes.

Efter medvetet drickande, samtidigt som ljuset snabbt började inta sin plats på himlen, tog en av de unga kvinnorna från Sverige som också hör till närmaste kretsen runt gurun fram sin gitarr. Som varje morgon sjöngs sånger på engelska i flera improviserade stämmor. Texterna handlar om att vi alla hör ihop, att vi kan välja tacksamhet och att vi kan säga ja till livet så som det är just nu. Starka röster med inlevelse och ansikten som såg berörda ut.

Vi tackade för samvaron, jorden, att våra sinnen fungerar och att vi kan uppleva livet. Med medveten närvaro blåstes stearinljuset ut, muggarna samlades ihop och bastmattorna rullades ihop. Dagen ljus hade hunnit komma under den knappa halvtimme som vi samlats och det var lugnt och skönt i mig.

Så gick vi långsamt barfota i den morgonsvala sanden genom ashramet. Många hade sjalar hängande ner längs ryggen. Målet med den stilla vandringen i tystnade var både att känna marken under varje steg och att förflytta oss till den öppna platsen bortom satsanghallen. Under satsangen igår kväll, då vi alla satt iklädda vita kläder och lyssnade på visa ord från gurun och barnen somnade, bestämde sig gurun för att själv leda morgonyogan idag. Nu satt han i sanden med sitt lockiga svarta hår och skägg och orange kläder och väntade på oss. Vi samlades glest omkring honom så att vi behöll utrymme för att kunna röra oss. När vi känt sanden ståendes på alla fyra i en långsam yogaövning som kallas för katten kom Tuva tyst gående och satte sig i mitt knä. Vi ålade oss liggandes på mage i sanden för att få närkontakt med naturen. Det var en oväntad och behaglig upplevelse att känna sanden komma innanför kläderna och ligga och vila med kinden och örat direkt mot sanden. 5-åringen kom och blev lite vildsint hälsad av tre av ashramets hundar. En vuxen hjälpte honom att tryggt kunna komma till mig och jag njöt av att ha två friska vackra barn i knät, omgiven av människor som vill leva naturnära och medvetet.

Även denna samling avslutades med tacksamhetsord och bugningar till varandra och jorden och livet.

På väg tillbaka till frukosten klättrade en kvinna vigt och snabbt upp i ett träd. Hon svingade sig mjukt och lekfullt runt grenarna så att hon stundtals hängde helt upp och ner i benen. Barnen upptäckte en gunga och trädklättrerskan tog med barnen på upptäcktsfärd till fler klätterträd med grenar i passande höjs till de korta kropparna.

Frukosten bestod av vitt ris och röda linser kokade till en gröt med grönsakssoppa till.

Och en annan morgon vaknar vi alla kl.5 och har vant oss vid det. Vi struntar i att delta i teceremonin och packar istället våra sidensjalar som vi använder som handdukar och några bananer i en väska. 7-

åringen vill gärna sjunga sångerna så vi sätter oss med de andra och sjunger "Let the angels, let the Buddha, let the Christ, let the Krishna, let them all be part of my life". Så är det dags, ungefär kl.6 att trycka ihop sig i minibussen för en tur till havet med sina majestätiska och kraftfulla vågor. Vi fem delar på två sittplatser och när 2-åringen frågar om han får stå medan vi åker – och jag säger ja – ser han så förvånad ut. Vi pratar om bilstolar och säkerhetsbälten och det känns främmande. Solen ser ut som ett rött klot mellan träden och byarna vi åker förbi. Molnen får guldkant. Många människor är redan ute, gör en eld av kvistar vid vägrenen, bär vattenkrus på huvudet, borstar tänderna... Jag har nästan vant mig vid att männen till sin skjorta har en lång sjal som kjol. När det blir varmare framåt dagen brukar många knyta upp den till en knäkort kjol.

5-åringen och 2-åringen sätter sig i sanden medan solen blir ljusgul och varmare. De ljusblå vågorna är lockande och jag och 7-åringen springer i med kläderna på. Barnen får visa sig i badkläder, men det anses väldigt konstigt om vuxna visar bar hud förutom magen! Kvinnorna arbetar och klär upp sig i saris där magen alltid är bar, men en axel... Oj, oj, oj! En 65-årig man i vårt sällskap tar fram en drake och börjar springa baklänges längs stranden för att få upp den i luften. 5-åringen får också hålla den senare när den är högt upp i himlen.

.....

Klockan är 18. Det är fortfarande sol men det närmar sig mörker. Jag sitter i en fönsterkarm i rummet där det finns internetuppkoppling. Bortom restaurangen och bortom poolen från huset där vi bor sett. Barnen sitter ihoptryckta i en stol och njuter av bolibompa på datorn och struntar i att uppkopplingen är halvdan så att filmen får små pauser titt som tätt.

Jag ser ut genom det öppna fönstret som kan stängas med träribbor, men inget glas. Tre människor går längs sandgången från den stora byggnadsplatsen på ashram-området. En av dem har på sig en kornblå långkjol, turban på huvudet i samma färg, ljusrosa blus/skjorta som ligger utanpå kjolen. I handen syns en liten väska som ser ut att vara flätad i plast och har två små handtag. Plötsligt vänder sig byggnadsarbetaren om och jag ser hans svarta tjocka mustasch.

.....